

EN MAND KOM FRA TEXAS

TEKST: JAN BENDTSEN // ILLUSTRATION: JANNICK CHARMIG

Lance Armstrong fik australierne til at finde cyklerne frem, da han spredte glans over Tour Down Under 2009. Alt omkring løbet fik et løft, og værtsbyen Adelaide fik fortjent en større prik på cyklingens verdenskort. Cykelmagasinet var med, da Armstrong tog sine første pedalomdrejninger i et professionelt cykelløb i over tre år.

Når man som cykelsports-aficionado har en stående invitation til at besøge en dansk-australsk familie i Adelaide, er der i alt fald to gode grunde til at vælge januar. Man kan vintertræne i korte bukser, og man kan endelig se den internationale cykelelite i aktion igen i Tour Down Under. Og det er vel dybest set de basale behov efter næsten 3 måneders cykeltørke på TV og fugtige, møgbeskidte træningsture med rust på kæden. Når Lance Armstrong så oven i købet har meldt sin ankomst og officielt indleder sit comeback og sin Livestrong-turne, så begynder det at ligne en once-in-a-lifetime event. Tour Down Under er et løb under stadig udvikling og med ambitioner om mere, så det var en gave til løbet, da The Lance

annoncerede, at han ville gøre comeback i netop Australien. Det gav hele arrangementet et kæmpe løft i år. Samtidig er det et meget tilskuervenligt løb, hvor alle etaperne faktisk er inden for cykelafstand, og hvor terrænet og vejret inviterer til både lange og udfordrende cykelture - hvis man husker at fylde dunken op. Alt i alt en uge med Armstrong-hype, folkelig cykelfest, varme træningsture og professionelle cykelryttere, der for alvor vågnede af vinterdvalen.

[PROLOG:] Alt bliver dobbelt så stort med Lance. Den første til at modtage mig i lufthavnen, da jeg efter 29 timers rejse ankom til Adelaide, var Lance Armstrong.

Jeg er ikke længere så sikker på, at Tour Down Under bare skal være en once-in-a-lifetime event.

Han kunne ganske vist ikke være der selv, men et kæmpe banner i ankomsthallen mindede mig om, at det ikke var for at se Uluru, Great Barrier Reef eller Utzons operahus, at jeg var kommet den lange vej. Og skulle jeg have glemt det, da jeg kom ind i det centrale Adelaide, blev jeg pludselig passeret af en sporvogn malet i førertøjens okker-farve og med Armstrong klistret på siden fra skinner til tag. Også de lokale cykelhandlere kan mærke Armstrong-effekten.

- I lørdags solgte jeg seks racercykler, hvor jeg på en god lørdag sælger to. Og de sidste tre måneder har jeg solgt 50 racercykler, hvor jeg i samme periode normalt sælger 25. Det kniber os at følge med til at samle de cykler vi sælger, fortalte Rob Tucker, der driver cykelforretningen Adelaide Hills Bicycles i Mt. Barker lidt uden for Adelaide, værtsbyen for Tour Down Under. Jeg var inde for at handle lidt med ham dagen før starten på Tour Down Under, og Rob fortalte, hvordan alt bare er blevet dobbelt så stort med Lance Armstrong. Under søndagens appetitvækker i form af et gadeløb i Adelaide, skønnede man ifølge den lokale The Advertiser, at der var 138.000 tilskuere på den 1,7 km lange rundstrækning mod 70.000 sidste år. Til motionsløbet senere på ugen, hvor man som motionist kan køre løbet 4. etape, er der 7.000 tilmeldte mod 3.500 sidste år. - Everything doubles with Lance, som Rob Tucker siger, selvom det også nager ham lidt, at medierne dårligt nok beskæftiger sig med deres egne helte som McEwen og O'Grady. Sidstnævnte er endda lokal helt fra Adelaide og én af byens største atleter.

[1. ETAPE] Med en føntørrer i ansigtet.

Da jeg trækker min cykel ud af forretningen, får jeg lige et par lokale råd med på vejen. De eneste der cykler i eftermiddagshedens bankende sol er "mad dogs and Eng-

lishmen", forklarer cykelhandleren mig og formaner mig naturligvis også om at bruge masser af solcreme. Som en lydig elev starter jeg derfor forsigtigt ud med en formiddagstur om tirsdagen. Et par timer mens temperaturen langsomt bevæger sig op i underkanten af de 40 grader.

De professionelle ryttere havde åbenbart ikke lyttet til Rob Tucker, så de begav sig sidst på formiddagen ud på den 140 km lange første etape for at se, hvor meget man egentlig kan nå at drikke i løbet af fire timer i 40 grader og kuperet terræn. Da feltet var kommet i mål med André Greipel forrest, fangede jeg Kasper Klostergaard fra Team Saxobank. Han havde nået at drikke ti dunke vand, men tvivlede på at det var nok til at producere den urinprøve, som han skulle levere til dopingkontrollen efter etappen. - Det er godt nok varmt. Normalt bliver man kølet lidt ned, når man kører nedad, men i dag var nedkørslerne som at køre med en føntørrer lige i ansigtet, mente Klostergaard. Mekaniker Rune Kristensen fra Team Saxobank fortalte, at holdet havde brugt omkring 120 dunke i løbet af dagen. Resten af ugen blev dog noget mere menneskelig med temperaturerne, og det virker generelt som om det hele foregår i en ret afslappet stemning. Rytterne bor fast på Adelaide Hilton og ingen lange transporter undervejs, og mekanikerne har fast arbejdssted og kan klargøre cyklerne på få minutter i det tørre vejr. Der er lidt ferie over det ifølge Rune Kristensen. Selv Armstrong virkede afslappet og snakkesaglig, og han tog pænt imod skamros fra den australske premierminister Kevin Rudd efter etappen. Derefter tog han givetvis tilbage til det kontor han havde indrettet i en lejlighed i det indre Adelaide for at kunne passe sine PR og fundraising-aktiviteter for Livestrong-fonden. En voksen mand på 37 kan jo ikke bare rende rundt og lege cykelrytter hele dagen.

[2. ETAPE] Guten Morgen.

Blandt start- og målbyerne i Tour Down Under er der en konkurrence om at lave det bedste arrangement omkring løbet. Der var derfor pyntet godt op i den lille turistby Hahndorf ved starten på 2. etape. Også caféerne var helt fremme i skoene. Bl.a. kunne man cykle sig til en smoothie, når man havde produceret strømmen til blenderen. Hahndorf lyder tysk, og det var også her den første tyske koloni blev grundlagt i Australien. Men byen er faktisk opkaldt efter den danske kaptajn Dirk Hahn, som sejlede de første tyske bosættere til Australien. Byen har i dag stadig sine tyske særheder/attraktioner som f.eks. Hahndorf Inn, hvor man bliver mødt med tysk schlagermusik, tunge træmøbler, fadøl fra Hofbräuhaus i München og et menukort spækket med flæsk og pølse – og så lige den store attraktion: En 600 grams T-bone. Med en tysker i den okker-farvede førertrøje var stemningen naturligvis høj onsdag morgen i Hahndorf, og ved indskrivningen spurgte speakeren Andre Greipel, om der var noget, han ville sige på tysk, nu hvor vi var i en tysk by. Greipel tænkte sig om: "Guten Morgen" svarede han så. Men det var stadig Armstrong alle ventede på i startområdet, selvom nogle af de lidt mere kyndige autografjægere også havde spottet en anden Tour de France-vinder nede blandt bilerne, nemlig Oscar Pereiro, der i fred og ro kunne skrive et par autografer. Da de fleste ryttere havde skrevet sig ind, gik der pludselig et jubelbrøl igennem tilskuerne, og der var ingen tvivl om at

"ørnen var landet". Armstrong gled hurtigt op til indskrivningen på sin gul-sortede Livestrong-cykel med matchende hjelm og svarede på de sædvanlige spørgsmål om gårsdagens etape og forventninger til dagens etape. I dagens anledning havde nogen medbragt et par kænguruunger til Armstrong-kramning, og næste dags Armstrong-foto i aviserne var naturligvis den syvdobbelte Tour-vinder med kænguruunger i favnen. Dagens etape var også én af de helt store for de utallige motionister i området. Uden for caféerne i Hahndorf var der parader af racercykler, og da de professionelle var taget af sted, trissede stribevis af motionister til nabobyen Stirling for at afprøve den kuperede finale-rundstrækning inden det professionelle felt kom og Allan Davis med en etapesejr lagde den første sten til den samlede sejr.

[4. ETAPE] Lance på fundraising

Torsdag havde Lance Armstrong så travlt med at komme ned til fundraising-aktiviteterne i Victor Harbor, at han gik med i det store udbrud, der kørte tidligt på etappen. Kombinationen af

Da min cykelhandler nogle dage tidligere havde valgt at montere en gearkassette med en 28'er på min cykel, kiggede jeg godt nok lidt. "I know it's a wuss gear," som cykelhandleren sagde da han så min reaktion, men vi lod den sidde. Og det viste sig fornuftigt på Mengler Hill, så kald mig bare wuss.

sturt, blæsevej og en 3 km stigning på Wickhams Hill splittede feltet i atomer, men som det så ofte går i Tour Down Under, blev feltet samlet igen, og Graeme Brown kunne snuppe sin etapesejr. At Armstrong alligevel kom tidsnok til fundraising-aktiviteterne fik jeg bekræftet, da jeg en uge senere mødte en af de lokale i flyet mellem Adelaide og Melbourne. Han havde deltaget i et fundraising-arrangement i netop Victor Harbor for at hjælpe en kræftsyg ven. De havde skaffet 8.000 \$ ved arrangementet, og min sidemand i flyet roste Armstrong for at have overskud til at kaste glans over den del også. Så det var ikke kun cykelhandlerne, der havde glæde af Armstrongs tilstedeværelse. Jeg var selv cyklet ud på ruten for at se feltet passere kort efter Wickhams Hill, og jeg regnede med, at jeg kunne fange dem én gang til ved at skyde genvej. Genvejen viste sig dog at være delvist grusvej, så jeg nåede kun at se halen af sidste gruppe. På vejen hjem blev jeg indhentet af lokal motionist i 50'erne med mørk læderhud

efter mange timer og år i sadlen. På vej op af en lang stigning med panoramaudsigt over landskabet, måtte vi som gode motionister diskutere bilisternes adfærd, og jeg fremhævede, at de australske bilister virkede rimeligt hensynsfulde – i alt fald mere end jeg var blevet advaret om. – Det er fordi, der er så mange cykler på vejene under Tour Down Under. Bare vent til om 14 dage, så har de glemt det igen, sagde den australske motionist. – Do you want to push it, spurgte min nye træningsmakker, da vi nåede toppen. Og det gjorde jeg da. Med tre kilometers god nedkørsel var det bare at skubbe lidt til pedalerne og så stille og roligt lade cyklen glide ned i dalen med 75 km/t og nyde at nedkørslen i dag trods alt var lidt kølende.

[5. ETAPE] Motionsløb mellem vinmarker og palmealléer.

Fredag morgen var det så min og 7.000 andre motionisters tur til at køre Tour Down Under. 4. etape var udvalgt til årets Mutual

Community Challenge Tour, et motionsløb med forskellige distancer, hvor man kørte på den samme rute som profferne skulle køre på nogle timer senere. Ruten bevægede sig gennem et af Australiens mest kendte vinområder Barossa Valley med masser af små bakker og udsigt over vinmarker samt på et tidspunkt en lang allé med store palmer på begge sider. Den værste forhindring var Mengler Hill, som med en konstant stejl stigning på godt 2 km skilte færene fra bukkene. 7.000 lyder måske vildt, men vi var trods alt spredt i tre felter, der kørte henholdsvis 155, 97 og 30 km. Trods regelmæssig vintertræning valgte jeg forsigtigt 97 km ruten, der startede kl. 7.30 med 1.800 ryttere iført gul/sorte trikotter – formentlig en reference til Livestrong-farverne. Det var en hundekold morgen med kun 10 graders varme, så det følte lidt mærkeligt at stå og smøre solfaktor 30 på arme med gåsehud. Og så var det ellers bare med at få tisset af og møvet sig frem i køen, så man ikke blev fanget, når de hurtige kørte. Men det var som om, de hurtige aldrig rigtigt kørte. Min erfaring fra andre motionsløb sagde mig, at man starter som død og helvede indtil en frontgruppe har stabiliseret sig efter de første bakker. Men de færreste havde særligt travlt, så jeg kom hurtigt til at sidde i en frontgruppe med ca. 25 ryttere, hvor 3-4 mand stort set tog sig af alle føringer – bl.a. en muskuløs gut på en Cervelo-tempocyckel med pladehjul og hele svineriet. Personligt nøjedes jeg med at betragte det prisværdige arbejde lidt fra afstand. Det gik strygende indtil vi godt halvvejs blev indhentet af frontgruppen fra 155 km feltet, der var startet en time før os. De havde helt anderledes fart på, men pludselig stod Mengler Hill der bare, og så sprang elastikken. Da min cykelhandler nogle dage tidligere havde valgt at montere en gearkassette med en 28'er på min cykel, kiggede jeg godt nok lidt. "I know it's a wuss gear," som cykelhandleren sagde da han så min reaktion, men vi lod den sidde. Og det viste sig fornuftigt på Mengler Hill, så kald mig bare wuss. Der er vist ingen grund til at jeg oversætter ... Efter at være blevet både hentet og sat igen af flere andre grupper, kom jeg efter godt tre timer til målet i Angaston, og efter en sandwich og et par iskolde colaer var jeg klar til at tage imod profferne. Der gik dog flere timer endnu med tusindvis af gul/sorte cykelryttere i forskellige vægtklasser før Allan Davis endelig ved 15-tiden kunne konsolidere sin føring med endnu

en etapesejr. Mens vi ventede profferne, underholdt speakeren med lidt statistik fra motionsløbets startliste. Selvom der var deltagere fra eksotiske steder som Nigeria og De Forenede Arabiske Emirater, kunne jeg konstatere, at jeg var eneste dansker blandt de 7.000 startende.

[6. ETAPE] Australiens Poggio.

Hvis man kan tale om klassiske etaper i Tour Down Under, må det være etappen til Willunga Hill. For at skabe lidt drama i det traditionelt sprinterdominerede løb, har man fundet en led knold, som man sender rytterne op over to gange i finalen. Lidt som man gør med Kiddesvej i Vejle under Post Danmark Rundt eller mere klassisk med Cipressa og Poggio i Milano-San Remo. Og effekten er som regel den samme som i Milano-San Remo: Bakken bliver brugt som afsæt for angreb, sprinterholdene jagter, nye ryttere prøver på næste stigning, men i finalen har sprinterholdene igen skabt orden i tingene. Men forventningens glæde er som bekendt den største, og på Willunga Hill er det tæt af motionister og andre tilskuere, der er garanteret dramatik, og som stadig har troen på, at der kan ske noget afgørende her. Og medierne hjælper godt på vej med at piske stemningen op. På vej ud mod Willunga Hill fulgte vi live-opdateringer i radioen, og fra Willunga Hill lød det: "The atmosphere is so thick you can chew on it". Kommentatoren i radioen diskuterede dagens finale med Stuart O'Grady's bror, og de var enige om, at: "Today the riders will really be opening up the pain account" og senere: "I am sure that the pain account will be wide open". Overtræk på smertekontoen. Willunga Hill er vel 3-4 km lang vurderet ud fra den tid, det tog mig at bestige den. Den stiger jævnt hårdt hele vejen uden dog at blive decideret modbydelig. I starten på forholdsvis lige og åben vej, men senere mere snoet og med lidt skygge fra eucalyptus-træerne. Altså en solid stigning, der sagtens kan skabe splittelse i feltet, men efter ca. 125 km og med 20 km til mål fra toppen, er det ikke nok til at skabe en afgørelse. Men man har jo stadig lov at håbe, når man står på toppen og ser feltet sprængt i atomer. Lance holdt sig i den forreste del af feltet på Willunga Hill, så han har muligvis undret eller moret sig over at nogen havde malet "Neil Armstrong" på vejen. Andre var bedre opdateret og havde malet "Dance in the pedals Lance", mens en anden havde malet "Save it for tomorrow Robbie" til McEwen. Og det gjorde han så og overlod scenen til The Bundaberg Bullet, Allan Davis, der tog sin tredje etapesejr.

[7. ETAPE] Finale på boulevarden.

Paris har Champs Élysées, København har Frederiksberg Allé og Adelaide har King William Road. Tro mod cykelsportens traditioner slutter også Tour Down Under med et gadeløb i South Australias hovedstad Adelaide. Og Adelaide er nærmest designet til det. Allerede ved byens grundlæggelse planlagde man et stort grønt bælte hele vejen rundt om bykernen, og dette område er uhyre velegnet til cykelløb set fra en tilskuerssynsvinkel. Rytterne kører simpelthen rundt om en stor græsplæne med træer, og det betyder at man – specielt hvis man har cyklen med – kan nå at se rytterne 2-3 gange på hver omgang á 4,5 km hvis man ellers orker at piske frem og tilbage i 35-40 graders varme. Og selve opløbsstrækningen er en boulevard med plads nok

til en u-vending, så man også får set feltet to gange her på hver omgang. Med godt en million indbyggere i Adelaide skulle der være basis for at trække en del tilskuere, men det var alligevel imponerende, hvor mange der var. Jeg spadserede rundt på rundstrækningen under løbet, og der var masser af mennesker hele vejen rundt, og på King William Road og den lille bakke på rundstrækningen stod man i lag. Havde vi alle taget hinanden i hånden kunne vi mageligt have danset kædedans på både yder- og inderkredsen uden at skulle have tøjbamser til hjælp. Men det gjorde vi ikke. Til gengæld dansede vi af begejstring, da vi omsider så det, som mindst halvdelen var kommet for. Vi så Lance rejse sig, træde an og stikke af fra feltet på næstsidste omgang. Speakerens stemme steg en oktav, og klapsalver og jubelbrøl spredte sig som en bushfire i blæsevej rundt langs ruten. Det var perfekt timing på et tidspunkt, hvor spændingen var begyndt at dale lidt efterhånden som feltet begyndte at have kontrol over udbryderne. Men som de fleste af den slags udbrud blev det hentet igen, og der blev dækket op til sprinterne, så Chicchi kunne give Adelaides italienske befolkningsgruppe noget at juble over.

[EPILOG] Altid tid til en barbeque. Hvor meget Australierne ved om professionel landevejscykling har jeg lidt svært ved at vurdere efter tre uger, men de er ikke mere hysteriske end at folk som Pereiro og Hincapie spadserede ubemærket rundt på strøget i civil et par timer efter sidste etape. At de derimod elsker at tage raceren og komme ud på landevejen er jeg blevet fuldstændig overbevist om. Antallet af motionister omkring etaperne var langt over PostDanmark Rundt-niveau, og de kører på rigtig godt grej og har fortrinlige cykelforretninger. Jeg var selv imponeret over niveauet hos personalet i den lille lokale Adelaide Hills Bicycles i Mt. Barker, hvor man virkede som dedikerede cykelsportsentusiaster snarere end havelågereparatører. Det var i øvrigt også påfaldende, at bladkioskernes cykelmagasiner næsten udelukkende handlede om "mig og min cykel" snarere end sidste nyt fra den professionelle cykelverden. Men hvis ikke de følger med i den professionelle cykelsport generelt – i lighed med de fleste danskere – så følger de til gengæld med

i, hvor der er en fest. Selvom Adelaide i forvejen har en overflod af festivaler og sportsarrangementer, så skønnede man, at der havde været i alt 750.000 tilskuere ude og se løbet ved landevejene. Til sammenligning skønner Post Danmark Rundt at man hvert år har omkring en halv million. Stemningen bliver heller ikke ringere af, at start- og målbyerne ofte inviterer løbet ind i byens handels- og cafégader, så man ikke behøver at stå og vente i et søvngigt villakvarter eller på en forblæst ringvej. Der var nærmest byfeststemning, og tilskuermæssigt ramte man langt bredere end cykelmiljøet og de nærmeste naboer. På Team Saxo Bank var man heller ikke sen til at benytte anledningen til en barbeque, så da løbet var vel overstået søndag, sagde den lokale Stuart O'Grady pænt tak for hjælpen ved at invitere hele holdet hjem i haven til barbeque. Her glædede Kasper Klostergaard sig til at spise igennem, inden rytterne rejste videre til en hård træningslejr i Californien med udsigt til et nyt kostprogram, der ikke tog højde for fornøjelsen ved en australsk barbeque. Da jeg to uger og en del træningskilometer senere forlader Australien hænger Armstrongs portræt stadig i Adelaide Airport og afgangshallen er dekoreret med indrammede og signerede førertrøjer, mens souvenirbutikkerne har Tour Down Under-merchandise med rabat. Jeg er ikke længere så sikker på, at Tour Down Under bare skal være en once-in-a-lifetime event. ■

